

TAVASZVÁRÁS A TÉLBEŒ.

Szűzfehér hó lepi be a magyar tájat,
hulldogál az Égből nagy-nagy, sziurke bánat.

Hahogy kitekintünk a bús, téli tájra,
szegény, magyar szivünk, jaj, hogy is ne fájna!

Árva magyarok, kik e hazában élnek,
vad hidegét nyögik trianoni Télnek . . .

Meggyötrött fejükre bú-felhők havaznak,
s várva-várják jöttét ama szent Tavasznak,

amelytől elhamvad éltük minden rossza,
s mely a vágyott, áldott feltámadást hozza.

Ma még makacs lakó a téli baj nálunk, —
de vidám Tavaszunk, szikla-hittel várunk!

Aradi-Szabó István.

CSONKA VERS A VÉN DUNÁRÓL.

Pesti, esti ödöngés közt itt állok a Dunaparton,
hab fölé hajolva látom vízbe meredt fura arcom.
Révészek, derék halászok fogjátok ki arcom mását,
kicsi népem szenvedését más népek, hogy meg ne lássák.

Alvó hajók dongja recseg, félelmetes a sötét víz
s ilyen sötét marad végig, míg hazámon keresztülvisz.
Tudom, hogy más népek jaját, fájalmát is erre hozza,
de legsötétebben mégis szenvedésünket hajózza . . .

Bölcs, nagy folyó, — ősz szerepet vállalt a nagy béktítésre
germánok, magyarok, szlávok között — csak bár le ne késne.
Ballagó két testvér-partja nemzeteket és hazákat
megértésben összeköt és gyűlöletben szerteválaszt.

Mégis! . . . — — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — — Mégis . . .

Minket megint átok páhol, velünk balszerencse játszik
s a nagy folyó úgy folyik, hogy nem Dévénytől, de Mohácsig!
Csak Mohácsig . . . ahol fájón megborzong a habok fodra
s újabb magyar történelem hajtja fejét a habokra . . .

Fekete Lajos.